

ΤΑ ΙΔΙΑ ΠΙΣΤΑ ΜΑΣ

Το φύλλον του "Μπουκέτου" και της "Οικογενείας" τιμάται παντού δρχ. 3. Η αμείβη τους υπερτίμησι των παρὰ τὸν ὑποκαρτορεῖον ἀπαγορεύεται. Παρακαλοῦμεν ὅθεν τὸν ἀγαπητὸν μας ἀναγνώστην ἀσκήσῃ ὑπόθεσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν τοιοῦτων τι. ἐν μᾶς τὸ ἀνεφάρκον ἀμείβωσι.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μὲν ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιοῦματος κριτικῶν ἐκ ὀραχμῶν πέντε, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Γεωργ. Χρυσοστόμου. Ἰδού σήμερὰ ἡ συνέχισι καὶ τὸ τέλος τοῦ διηγήματός σας "Ἡ Σὺ ν ἀ ν τ ῆ ς ἰ ς", τὸ ὅποιον τόσας καρτίους ἐσπάρει.

Ἐν ἐκατάλαβῃ ὄμως τὴν οὐσίαν τοῦ φαγητοῦ, σκεπτόμενος ἐμνήην. Πάντοτε ἐφαίνοτο μὲν ὅταν διπλάσι ἢ ὀμορφιά τῆς. Ἡ ὥρα ἦτο 3 ὅτε ἐκείνην νὰ ἐκινήσω ἐκ τῆς οἰκίας μου διευνηόμενος πρὸς τὸ μέρος ἐκείνου, πάλι ἐκῆτασα τὸν καιρὸν, ὁ καιρὸς τὼρα ἦτο χειροτέριον ἀπὸ πρὶν. Τί νὰ κάωμ δὲν ἤξευρα, ἐξαγομῶν εἰς πύλας ἀπελπισίας νὰ μεταβῶ ἢ νὰ μὴ μεταβῶ, ἐσκεπτόμουν ἀν μεταβῶ θὰ συναντήσω ἄρα γε μετὰ τῆς ἀγαπητῆς μου ἢ δὲν θὰ συναντηθῶ; Μὰ ἐκίνηθ' ἄλλοις τοιοῦτο ψυχρὸς νὰ μετέβαιναι ἄρα γε; ποῖος θὰ μὲν δόσῃ λύσιν εἰς τὰ δύο δύσκολα αὐτὰ προσβλήματα; κανεῖς, κανεῖς, ἔγω δὲ ἴδιος θὰ ἀποφασίσω. Ἄς σηκωθῶ νὰ ἰδῶ κῆπως ὁ καιρὸς ἤλαξε μορφήν. Ἐν ὧ δὲ ἦμην ἐτοιμὸς νὰ σηκωθῶ εἰς ἄγριος βορᾶς κινουμένη ἐξωθεν συριζῶν, ὠραία καλυτέριον ἦτο καθ' ἑαυτὸν. Μισθ' ὥρα μὲ χωρίζει ἀκούη ἀπὸ τὸ ὄραθῆν διαστήμα καὶ ἀκούη δὲν ἔχω δῶσε τελικὴν λύσιν εἰς τὰ προσβλήματα αὐτὰ. Καὶ δευτέρου ζητήμα ἐντὸς τῆς διανοίας μου χωρὶς λύσιν. Ὁ μεταβῶ ἐκείνη μὲ τέτοιον καιρὸν; Καὶ ἂν μεταβῶ καὶ δὲν μὲ εἴρη τί θὰ εἴπῃ; Νὰ καὶ ἄλλον ζήτημα ἄλλοτον! Μὰ πρέπει νὰ δοθῇ ἡ τελικὴ λύσις καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ δύσκολα ζητήματα γιατί ἡ ὥρα δὲν εἰσέρχεται ταχέως. Νὰ ἡ λύσις, θὰ τυλιχθῶ ἐντὸς τοῦ χρόνου παλτοῦ μου καὶ θὰ ἀναχωρήσω. Ἐξερῶσάτε τὸ παλτό μου καὶ ἐτυλίχθηκα καὶ ἀνεχώρησα. Κανεῖς τίξω. Στοιπὴ ἐπιγραφεῖ εἰς τοὺς δρόμους πὸν ἤσυχ' ἤσυχ' σκεπτόμενοι μὲ τὸ λευκὸν ὠραῖον πέπλον τῆς χιόνης. Περατὸ ἀποπληρῶ καὶ ἡ σκέψις δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ μυαλό μου ὅσο πρὸς τὰς γυγαλιῶναι. Ὁ αὐτὸν εὐρὸ ἄρα γε. Τέλος πάντων καὶ ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον μου. Μὲ αὐτὲς τῆς σκέψις ἐν ὧ ἐβᾶδιζα ἐφθάσα εἰς τὸ δοσιμένον μέρος χωρὶς καὶ ἔγω νὰ τὸ ἐνοήσω. Εἰσήλθα εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον καὶ ἐπεριμένα. Δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἐξήρανα ἢ θύρα ἠνοιχθῆ μετὰ κρότου καὶ ἐπρόβλεψε μία παρθένος. Ἐμείνα χωρὶς λαλιά. Ἡ ὠραία παρθένος μὲ τὴν θεϊκὴν τῆς ὀμορφίαν ἐπληροίσασι καὶ ἐκάθησε δίπλα μου ἀμείως τὴν ἀνεγνωρία. Ἄλλες γλυκίαι μου παρθένα, ἠλθες τῆς ἔλεγα μὲ νῆατα δακρυοσπένδα. Ἄλλα ἀγαπητὸ μου μὲ ἔλεγε ἢ ἴδοι κλη παρθένα ἦλθα μὲ τόσο κρότο γιὰ σέ.

Τὸ χειμωνιάτικο αὐτὸ κρῖον ἦτο τσονχτερό. Τώρα πλέον ἠμεθα ἀσφαλῆ δὲν φοβούμεθα ἀπὸ τὸ κρῖον. Ἐδρασκόμεθα ἐντὸς τῆς πολυτελεστάτης αἰθούσας τοῦ ὠραίου ἐκείνου Ζαχαροπλαστείου καὶ ἀνεμίζομεν μαζί εἰς πύλας εὐτυχίας. Τὴν προσηγομηνὴν ἡμεῶν μὲν εἶχον σχετισθῆ μὲ τὴν νῆαν εὐδαιμόνηται εἰς κάποιον χρόνον καὶ τώρα ἦτο δίπλα μου ἦτο ἰδική μου. Ὁ μὲν χωρὶς τοῦ ὀνομασίου σου τῆς ἐπι μὲ ἀγάπη, καὶ οὐ μὲν ἀπληντῶς ἐκείνη μὲ χωρᾶν. Χωρὶς νὰ περριμένο δὲν...

τέραν λέξιν τῆς εἰπον. Ἐγὼ ὀνομάζομαι Θεόδωρος τῆς εἰπον μετὰ χαρᾶς καὶ σὺ; Δὲν ἐπρόλαβα νὰ τελώσω τὴν φράσιν καὶ ἡ ἀπάντησις μὲ εἶχε ἤδη δοθῆ. Κικὴ ἀκουσα νὰ βγαίη ἀπὸ τὸ χαιδέντοκος τῆς στόμα. Κικὴ, καὶ, Κικὴ. Τῆς ἐμλοῦσα μὲ τρυφερότητα καὶ ἐκείνη μὲ εἶδε διάφορος ἀπάντησις γιὰ διάφορα ζητήματα μὲ εὐχαρηστική. Ἐκαθήσαμεν ἀρετὰ εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον καὶ ἐπειτα ἀνεχωρήσαμεν. Τὴν ἐσανδύονσα μέχρι τῆς οἰκίας τῆς. Τὴν καληνύχτηρα μὲ ἔνα γλυκὸ φίλημα καὶ ἀνεχώρησα. Ἐφθάσα εἰς τὴν οἰκίαν μου τουτοροῖζον. Καὶ αὐτῶς κατεκίθη. Ἐπὶ δεκτικῆ ὥρῃ ἔμενον ἐπὶ τῆς κλῆσις μου ἄπυτος ἐνθυμούμενος τὰ τῆς συναντήσεως ἕως ἄου ἐκοιμήθην μ' ἕνα γλυκὸν ὄπνον.

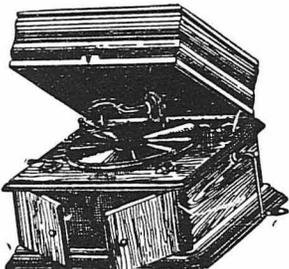
Ἐξέτε, μὰς γράφετε, ἀκούη πέντε... πορτικὰς πολλοῦς... Τόσους γλυκὰς στίχους!... Κάμετε λιγάκι κινῶσι καὶ μὴν ἐξαιτελεῖσθε ἔτσι. Γιὰ τὰ ποιήματα ποῦ στείλατε θὰ σὰς ἀπαντήσωμε ἀπὸ προσεγὲς φύλλο. Χωρὶς ἰατήν. Γουβόλαν (Ἀρρική). Τὸ ποίημα σας γιὰ τὸ «Καρτ-Ποστάλ» καλὸ καὶ τὸ ῥομαντικὸν εὐχαριστῶ:

Αὐτὸ τὸ κάρτ-ποστάλ σας πᾶν μὲ ὀδινεῖ τὰ ἐκλεκτὰ μου!... ἔργα σὰ ἀχρηστία βγάζει ποῦ γράφω στὴν ἀρχαία καὶ στὴ δημοτικὴ!... καὶ μὲ πρωτοτυπία!... ὁ νοῦς μου κετσεάζει. Ποῦσα!... δὲν ἔχω στείλῃ ἔργα μου σὸν κρητὴ καὶ τὸν καθικτεῖνω ἐπιεικῶς νὰ κρητὴ νὰ μὲ ἀνακηρύξῃ κ' ἐμένα Ποιητῆ!... νὰ μὲ ἄριστα ταλέντο σ' αἶψὴ τὴν ῥομαντικὴν!... Πῶσον χαρὴ ὡς τώρα ἐπῆρξ' ἐπὶ στα χακίνα ἀλλὰ καὶ τὴ μελάνη χαμῆνι στὸ χαρτί!... κ' ἐνόησα μὲ γράφω τραγωδία ἐμνευομένη!... μὲ σύνθεσι σπουδαία!... καὶ ἐκτὴν ζήλευτη!... Ποῦσι ὠραίοι στίχοι ἐπῆραν χακίνα καὶ ἐμεινε σὸ ἀπὸς ἡ τῶσθ μου σοφία!... γιὰ μὴ φοροδοκῆσαι!... καὶ μὴ περισσομῆναι!... ἀλλὰ οὐδένα λάθος, εἰς τὴν ὁ θ ο γ ο φ ἰ α!... Ἄλλα καὶ πόσα ἄλλα τραγωδία ἐκλεκτὰ ποῦ εἶχα στολισμένα μὲ ὀμορφία καὶ κρητῆ!... Ὁ ἀδαιτῶσις κρητῆς σας στὸ ἀρχαῖα περὶ!... ἢ ἀπάντησιν μου στείλει τὸ κατόπιν τροπαιῶν: Ἄτ' ἔργα σας, Χωρᾶτῆ, καλὰ ἔδω κ' ἐκεῖ νὰ εἰς τὸ σινολὰ τους δὲν ἔχουν ἄμωνια, γιὰ τὸ Θεό, διαβάσατε καμῖα στιχουργικὴ! νὰ δῆτε, τίλος πάντων, κ' εἶναι λογοτεχνία!...

Α. Κ. Μ. Πύργου. Τὸ ποίημα σας ἀρετὰ καλὸ. Ἐμεῖς βέβαια, πολλὰς στιχουργικὰς ἀτέλειαι, παραπολιὰς χωρῆσι, μὲ ἔχει συγγνωμὸν καὶ τοῦ λουξ ἐξαιρητικὰ ὠραίους στίχους καὶ γιὰ τὸ δημοτικὸν ἐδῶ ἕνα μέρος τοῦ:

Γεμάτα τὰ κλαδιά ζωῆ κ' ἀ-
(νατιχίλια ὁ ἀόρατος)
Ἡ Καπιλουδὲς μὲ τ' ἀριὰ στ'
(ἀμπέλια καὶ στήσις ἀκρῆς
μῆσα στὸν καταπράσινον τὸν τό-
(πο περπατοῦνε
καὶ φαίνονται τὰ ποῦ ὠμορφα
(φανταχτερὰ λουλούδια...
Κλιν, κλιν, κλιν, κλιν, ἡ μηχαν-
(νῆς, ραντίζουσε τ' ἀμπέλια.
Κι' ἀνάμεσα στὰ δύο θουὰ, κεῖ
(ποῦ τελειώσῃ τῶνα
καὶ σπινάκια γελαστὰ, μὲο'
(στῆς μουρηγῆς χωματένα
καθῆνα μὲ τὸν κηπο τὸν μὲ τὴν
(κληματαρία του
μὲ τὴν καλὴ νοικοκυρὰ, μὲ τῶ-
(μορφο κοριττί...
Καὶ καθὲ κήπος μὲ ροδιές, μὲ
(κωνιδίους, μὲ ἀνθη,
μὲ κροσσιές, πορτοκαλλίεις,
(τρανταρφυλλῆς γεμάτος
καὶ χίλια ἀκόμη λουλούδια, μο-
(σχοβολὰ ὁ τόπος.
Βελαζοῦν τὰ κασιόκια τους, ἢ
(κότες κακαρίζουν
γυμνίζοῦν τὰ χροιδία, κάπου
(γανυζίει σκύλος
καὶ γουργουζιέ τὸ νερό, κ' ἰδῶ
(χολογούν ἢ λέυκες.
Τ' ἀρχοντικὸ ἢ κορασιὰ βρα-
(γύλιγο βλαστᾷ
βγαίνει ἀπ' ἔξω στὸ μακρὸ καὶ
(σκεπαστὸ μπαλκόνι
πάρνει νερὸ ἀπ' τὸ σταμνί, πο-
(τίζει τὰ λουλούδια,
τὸ μῶσχο, τὸ γαρύφαλλο, τὸ
(δύσμο, τὴν λεῖδᾶνα
καὶ τὸ σγουρὸ βασιλικὸ, στή
(μαρμαρατὰ φθάνει.
Κόβει, μετρᾷ τὰ πέταλα, μέγας
(ὁ λογιώσις τῆς,
μὲ ἀγαπᾷ; δὲν μ' ἀγαπᾷ; θὰ
(γίνῃ; δὲν θὰ γίνῃ!...
Ἄχ! Οὐκ ἔγω μὲν γινώτασε καὶ
(γᾶμον ὁ καλὸς τῆς!
Στείλατε μὰς κ' ἄλλα ποιήματα
σας, δολερῶμεν ὄμως μὲ περισσοτέ-
ρη προσοχῇ.

Τὸ γραμμόφωνον καθήνησε τὸ ἀγαπητό-
τερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

Χωρὶς αὐτὸ κανένα σπιτὶ δὲν εἶνε τελείω. Ὅλοι, νεοὶ καὶ γέροι, μαζεύονται γύρω του. Μ' αὐτὸ ἢ νεότης ἔχει στή διάθεσιν τῆς τῆς πρὸ φημι-
σμενῆς ἐρχήσεως τοῦ κο-
σμου, ποῦ πικίζουσι τοὺς τε-
λευταίους χορῶς τῆς ἐπο-
χῆς. Χάρησ' αὐτῷ, οἱ γέροι
ἐξανασθῶν τὴν εὐτυχιομένη
ζωὴ τῶν νεώτων των, ἀκού-
οντασι τῆς ὠριότερας καντά-
δες ποῦ τραγουδοῦσαν στί-
ξις ἐκλεκτῆς των. Ἄλλὰ διὰ νὰ
ἀπελαύσῃ κανεῖς τὸ γραμμό-
φωνον πρέπει νὰ ἔχη ἕνα ὄργανον μὲ τῆς τελευταῖας τελεω-
ποιήσεσι. Τὸ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII εἶνε τὸ μα-
κτικῶν ὄργανον ποῦ συγκεντρῶνε τὰ χηρῆσκα αὐτὰ:

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΩΤΕΧΝΙΚΗ ΔΕΞΙΑ
Πώλησις μὲ μνησιας δόσεις παρὰ τῆ:
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: Στὰ Ἄρσρακίεου 12, Πειραιεῖς: Φίλωνος 48
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βενιζέλου 22α. ΠΑΤΡΑΙ: Ρήγας Φερραίου 84.
ΡΟΔΟΣ: Ἐρμιῦ 111.